

Arrest

nr. 281 081 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 oktober 2022.

Gelet op de pleitnota van 6 oktober 2022, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer Y.K.B. dient op 30 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 20 april 2020 wordt hij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster dient op 19 april 2021 bij de Belgische ambassade in Kampala, Oeganda, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, om te worden herenigd met haar echtgenoot, de heer K.B.Y.

1.3. Op 13 juli 2021 wordt beslist om een interview van verzoekster te laten afnemen en om een ontbrekend medisch certificaat op te vragen. Het verlag van interview en een medisch certificaat worden op 19 juli 2021 door de Belgische ambassade in Kampala doorgestuurd aan verweerder.

1.4. Op 4 november 2021 wordt het advies gevraagd van de procureur des Konings van Antwerpen met betrekking tot de geldigheid van het in Eritrea op 5 januari 2014 tussen verzoekster en de heer K.B.Y. voltrokken religieuze huwelijk.

1.5. Op 10 november 2021 wordt beslist tot uitstel van de beslissingstermijn met drie maanden, dit is tot 19 april 2022, omwille van het lopende onderzoek van het parket.

1.6. Op 23 maart 2022 wordt een tweede keer beslist tot uitstel van de beslissingstermijn met drie maanden, tot 18 juli 2022, omwille van het lopende onderzoek van het parket.

1.7. Op 27 april 2022 adviseert het parket om het buitenlandse huwelijk niet te erkennen in België.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 9 juni 2022 de afgifte van het gevraagde visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 19/04/2021 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [T.B.L.], [°xx/xx/1997, ...] van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, [K.B.Y.], [°xx/xx/1995] van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 05/01/2014 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Betrokkenen huwden op 05/01/2014

Ze groeiden op in hetzelfde dorp

Foto's van hun huwelijk zijn verloren gegaan tijdens de vlucht van haar man uit Eritrea

De laatste keer dat ze mekaar zagen was in januari 2015

Betrokkenen houden contact met elkaar via Emo, Messenger en telefoon

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/11/2021 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 27/04/2022 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen [K.B.Y.] en [T.B.L.] voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen.

Overwegende dat een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12bis§5 en 6.

Uit het onderzoek zijn bovendien volgende niet onbelangrijke vaststellingen aan het licht gekomen die mijn ambt doen twijfelen aan de oprechtheid van dit huwelijk:

Feiten :

Volgens de verklaringen van betrokkenen groeiden ze op in hetzelfde dorp, [G.], waar ze ook samen school liepen. Vanaf 2010-2011 zouden ze een koppel vormen en in 2013 verloofden ze zich. Het (religieus) huwelijk vond plaats op 5 januari 2014 in de orthodoxe [...] kerk van [G.]. Er zou een groot feest zijn gehouden voor vrienden en familie. Betrokkenen kunnen echter geen foto's voorleggen van hun huwelijk.

Volgens [K.B.], woonden hij en [T.B.] na het huwelijk één maand en twee weken samen bij zijn ouders, tijdens de zogenaamde wittebroodsweken. Daarna keerde [T.B.] terug naar haar familie. Het zou in Eritrea immers de traditie zijn dat de vrouw bij haar familie blijft tot de aankoop van een eigen woning. Betrokkenen hadden nooit een eigen woning daar [K.B.] in januari 2015 vertrok voor zijn militaire dienstplicht. [T.B.] verklaarde daarentegen dat ze gedurende een jaar samenwoonden, in de woningen van beide families. [K.B.] zou vervolgens zijn gevangengenomen en gefolterd wegens het illegaal mijnen van goud. Bij zijn vrijlating in januari 2015 vertrok [K.B.] uit Eritrea.

In november 2016 begon [K.B.] aan zijn reis doorheen o.m. Ethiopië, Soedan, Libië, Italië en Duitsland naar België, waar hij aankwam op 1 april 2018. Op 20 april werd hij als vluchteling erkend. In april 2021 vluchtte ook [T.B.] naar Kampala (Oeganda). Hoewel betrokkenen tussen januari 2015 en april 2021 geen (rechtstreeks) contact meer met elkaar hadden gehad, diende [T.B.] daar op 19 april 2021 een aanvraag gezinshereniging in.

Geldigheid van het huwelijk conform het Eritrese recht :

Er moet vervolgens worden onderzocht of de te erkennen authentieke akte geldig is en voldoet aan de vormvereisten van het land waar ze is opgesteld.

Overeenkomstig artikel 46WIPR worden de grondvoorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beoordeeld volgens het recht van de staat waarvan de kandidaat-echtgenoten op het ogenblik van het huwelijk de nationaliteit hebben, in casu het Eritrese recht. Artikel 46(2) van het Eritrese BW bepaalt dat beide partners tenminste 18 jaar moeten zijn alvorens in het huwelijk te kunnen treden. Mevrouw was echter slechts 16 jaar op het ogenblik van het huwelijk. Aan meisjes kan dispensatie worden verleend om op 16-jarige leeftijd te huwen indien zij zwanger zijn of al eerder een kind hebben gekregen, maar op basis van haar verklaringen lijkt mevrouw geen kinderen te hebben. Volgens mijn ambt is het dan ook onvoldoende aangetoond dat de grondvoorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk conform het Eritrese recht werden nageleefd.

Strijdigheid met de Belgische nationale en internationale orde :

Mevrouw was slechts 16 jaar op het ogenblik van het sluiten van het huwelijk, waardoor er sprake was een kindhuwelijk. Dergelijk huwelijk kan strijdig zijn met de Belgische nationale en internationale openbare orde wanneer het gaat om een gedwongen huwelijk. Er is niet automatisch sprake van strijdigheid : een beoordeling in concreto is noodzakelijk. Een relevant element bij de beoordeling is de tijd die verlopen is tussen het huwelijk enerzijds en het erkenningsverzoek of verzoek gezinshereniging anderzijds. Dit tijdsverloop beïnvloedt de mate waarin het geval gebonden is met de Belgische rechtsorde en de ernst van de gevolgen ervan. Wanneer een langere periode is verstreken, zal minder snel sprake zijn van strijdigheid met de openbare orde. Daarnaast is ook de leeftijd op het moment van het erkenningsverzoek of verzoek gezinshereniging relevant, alsmede het leeftijdsverschil tussen betrokkenen. Intussen is er heel wat tijd verlopen sinds het Eritrese huwelijk. Vandaag is mevrouw 25 jaar oud en meneer is nog geen twee jaar ouder. De minderjarigheid van mevrouw op het moment van het Eritrese huwelijk lijkt dan ook geen schending van de Belgische nationale en internationale openbare orde. Wel lijken de grondvoorwaarden van het huwelijk conform het Eritrese recht hierdoor geschonden (zie hoger).

Daarnaast is er geen sprake van een huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minsten één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (artikel 146bisBW).

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationale-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de Belgische echtgenoten. Het huwelijks-instituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maat keenschending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

Hierbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten, ook wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term 'enkel' in artikel 146 bis BW wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont. Zodra vaststaat dat de intentie van (minsten één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een dergelijke duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk.

Het bewijs van een schijnhuwelijk kan worden geleverd door alle middelen van recht, vermoedens en getuigen inbegrepen. De ministeriële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal indicatoren staan opgesomd, is niet exhaustief. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzendbrief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk betreft in de zin van artikel 146bis BW en dat het niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de Belgische nationale en internationale openbare orde.

Alle mogelijke feitelijke omstandigheden en elementen kunnen met andere woorden overeenstemmende vermoedens vormen van een schijnhuwelijk.

Uit het verhoor door de politie, het interview afgenomen door de diensten van de ambassade en de informatie van de DVZ zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk :

-er liggen geen bewijzen voor van ontmoetingen/contacten voor het huwelijk en van samenwoning na het huwelijk

-betrokkenen kunnen geen foto's voorleggen van hun huwelijksfeest, noch andere foto's waar ze beiden opstaan

-mevrouw kan zich de getuigen van het huwelijk niet meer herinneren

-volgens mevrouw werd er geen bruidsschat betaald. Volgens meneer gaf de familie van mevrouw een koe aan zijn familie

-meneer verliet Eritrea zonder mevrouw hierover in te lichten

-betrokkenen kunnen weinig over elkaar vertellen

-meneer droeg geen trouwring tijdens zijn verhoor, deze zou hij hebben achtergelaten voor zijn vlucht

Meneer is lang op de vlucht geweest. Via vele omzwervingen bereikte hij op 1 april 2018 zijn eindbestemming : België. Op 20 april 2020 werd hij als vluchteling erkend. In maart 2021 vluchtte [T.B.] naar Soedan en in april 2021 naar Kampala (Oeganda), vanwaar ze een visum gezinshereniging aanvroeg op 19 april 2021. Toevallig heeft ze sindsdien ook een gsm. Betrokkenen hadden heel die tijd, van januari 2015 tot april 2021, geen rechtstreeks contact met elkaar. Van de beweerde onrechtstreekse contacten, via de zus van meneer ende burens van mevrouw, liggen geen bewijzen voor. Een affectieve relatie een effectieve huwelijksbeleving worden aldus niet bewezen.

Uit al deze elementen blijkt dan ook dat het op 5 januari 2014 afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Daarnaast lijken de grondvoorwaarden en vormvereisten voor het huwelijk conform het Eritrese recht niet nageleefd

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame evensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken).

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Volgens artikel 41 van de Taalwet maken de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

In casu richtte verzoekende partij zich altijd in het Frans tot de autoriteiten in het kader van haar visumaanvraag. Echter werd de bestreden beslissing in het Nederlands genomen, wat niet mag.

De Taalwet Bestuurszaken raakt immers de openbare orde (cf. RvS 10 april 2008, nr. 181.886; RvS 28 februari 2008, nr. 180.177; RvS 27 juni 2000, 88.289; RvS 30 januari 1997, nr. 64.259).

Daaruit volgt dat de uitsluitingen op de taalwetgeving op restrictieve wijze moeten worden geïnterpreteerd, wat duidelijk niet het geval is geweest in de bestreden beslissing."

2.2. In haar pleitnota stelt verzoekster nog als volgt:

"Verwerende partij beweert dat "de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft gesteld dat artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is op particulieren die niet in België verblijven en die vanuit het buitenland een visumaanvraag indienen" en dat "verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de Taalwet niet aannemelijk" (zie pg. 3 à 5 van haar nota).

Dit kan niet gevolgd worden, voor de volgende redenen.

Een dergelijke visumaanvraag wordt immers ingediend zowel voor de persoon die het visum aanvraagt als de persoon die zich in België bevindt, daar de bedoeling is een gezinshereniging. Vervolgens, in de veronderstelling dat de garantie van eerbiediging van de taalkeuze niet van toepassing is op (pure) extraterritoriale situaties, zij van toepassing moet zijn in het geval van een visumaanvraag als in het huidige geval, waar een van de betrokkene op het grondgebied verblijft. Anders oordelen zou neerkomen op goedkeuring van een extensieve uitlegging van een uitzondering op het beginsel van vrije taalkeuze."

2.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland, dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol is beperkt tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkring het hele land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip 'particulieren' wordt bedoeld.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens dient er op te worden gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake het volgende op:

“(…) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (…).”

Voorts besloot de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (…).”

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr.St. Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133, dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)

Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (…)”.

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoekster worden aangevoerd.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar pleitnota, wordt een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging ook enkel ingediend voor de persoon die het visum vraagt, en niet voor de persoon die zich reeds in België bevindt en die men wil vervoegen. Deze laatste dient evident niet langer in het bezit te worden gesteld van een visum.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster niet kan overtuigen dat zij zich bij haar visumaanvraag zelf zou hebben bediend van de Franse taal. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar visumaanvraag geen taalkeuze deed. Een mail van 8 april 2021 die zit vervat in het administratief dossier geeft bovendien aan dat verzoekster enkel Tigrinya en *“maybay some basic English”* (eigen vertaling: misschien rudimentair Engels) spreekt. Niets wijst er op dat verzoekster de Franse taal machtig is of dat zij zich bij haar aanvraag zelf bediende van deze taal. Uit het verslag van het interview van verzoekster op de ambassade blijkt dat hierbij de Engelse taal werd gebruikt en er verder een tolk was voorzien.

Het enkele gegeven dat de advocaat van verzoekster tijdens de behandeling van de visumaanvraag via mails in het Frans heeft gecommuniceerd met het bestuur, vermag geen afbreuk te doen aan wat voorafgaat.

Het bovengestelde betekent niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (...)"

Een visumaanvraag die wordt ingediend in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: *"Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie 'affaire localisée ou localisable' est empruntée à l'arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: 'on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée »* – Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst, overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal) (cf. *"Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut"* – Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin, 1963, p. 968 en *"la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère"* - Doc.Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, *"c'est-à-dire en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique"* – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip *'particulieren'*.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier was opgedragen aan ambtenaar H.V.L. en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing heeft genomen en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 9, 10, 11, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na het citeren van de aangehaalde rechtsnormen en een theoretische toelichting verstrekt zij de volgende toelichting bij haar middel:

"[...] Eerste onderdeel

Verwerende partij heeft artikel 11 VW geschonden alsook haar motiveringsplichten, daar de beslissing niet op passende wijze is gemotiveerd en stelt verzoekende partij niet in staat precies te begrijpen waarom de visumaanvraag wordt geweigerd.

Werd de aanvraag geweigerd omdat de effectieve relatie/huwelijk niet werd aangetoond na een onderzoek overeenkomstig artikel 12bis, §§ 5-6 VW ? Of werd de aanvraag geweigerd omdat het huwelijk als enig doel heeft het verschaffen van een verblijfstitel aan de aanvrager?

De twee motieve zijn bovendien onverenigbaar, daar men ofwel van mening is dat er sprake is van een huwelijk, en dan is er de kwestie of men het huwelijk erkent; ofwel is men van mening dat er geen huwelijk is.

Bovendien motiveert verwerende partij haar beslissing niet op passende wijze in rechte. In het eerste geval zou artikel 11, §1, eerste lid, 1° VW, toepasselijk zijn, en in het tweede geval artikel 11, §1, 4de lid. De bestreden beslissing is illegaal en moet vernietigd worden.

[...] Tweede onderdeel

Verwerende partij heeft artikel 146bis BW geschonden alsook haar motiveringsplichten, daar dit artikel niet toepasselijk is op de situatie van verzoekende partij.

Artikel 146bis BW geldt alleen als één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, wat niet het geval is in casu.

In die zin, zie het arrest van Uw Raad nr. 250 273 dd. 02.03.2021, volledig van toepassing in casu: deze zaak betreft een huwelijk tussen twee Eritrese onderdanen. De Raad verklaarde dat het Eritrese recht van toepassing is op de beoordeling van het ingediende document.

De bestreden beslissing is niet passend gemotiveerd.

[...] Derde onderdeel

Verwerende partij heeft artikelen 10 en 12bis, §2 VW geschonden, daar zij haar beslissing pas op 09.06.2022 heeft aangenomen en op 09.08.2022 aan verzoekende partij heeft betekend.

Lid 2 van artikel 12bis VW voorziet namelijk dat [...]:

« §2 (...) De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. (...) »

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden. »

Verzoekende partij heeft haar aanvraag (tot gezinshereniging) op 19.04.2021 ingediend. Dit datum wordt ook bevestigd door/in de bestreden beslissing en door het administratief dossier.

Op basis van artikel 12bis, §2 VW moest een beslissing bijgevolg in principe ten laatste op 19.01.2022 (d.w.z. negen maanden later) worden getroffen en ter kennis van verzoekende partij gebracht, quod non in casu.

Deze lezing is ook de lezing van verwerende partij (zie stuk 5 ; passage uit een brief dd. 04.11.2021 die gestuurd werd door verwerende partij, Mevrouw Van Liedekerke in het bijzonder, naar het Parket van Brussel):

[...]

De bestreden beslissing is dus illegaal, omdat het termijn van 9 maanden niet verlengd werd.

De wet voorziet dat de minister of zijn gemachtigde de termijn van negen maanden tweemaal, met een periode van drie maanden, mag verlengen. Dit moet gedaan worden door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

In casu werd er geen dergelijke beslissing aangenomen, of ten minste ter kennis van verzoekende partij gesteld. Bijgevolg, had verwerende partij de termijn van negen maanden willen verlengen, dan moet er opgemerkt worden dat die verlenging illegaal is geweest sinds de aanvrager niet op de hoogte werd gehouden van het aannemen van zulke beslissing(en).

Bovendien en in ieder geval moet er worden opgemerkt dat de bestreden beslissing pas op 09.06.2022 werd getroffen en op 09.08.2022 betekend werd aan verzoekende partij. Deze laatste datum is sowieso later dan 19.07.2022, dat is de uiterste datum waarop de bestreden beslissing had moeten aangenomen worden en ter kennis gebracht van de aanvrager.

Op basis van artikel 12bis, §2 laatste lid, VW moest dus de toelating tot verblijf verstrekt worden. Verwerende partij heeft artikel 12bis, §2, VW geschonden, en de bestreden beslissing is illegaal en moet vernietigd worden.

[...] Vierde onderdeel

Verwerende partij heeft een manifeste appreciatiefout gemaakt en ze heeft haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden, alsook artikelen 10 en 12bis, §5 VW, door haar beslissing te motiveren als volgt : "Uit het verhoor door de politie, het interview afgenomen door de diensten van de ambassade en de informatie van de DVZ zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijhuwelijk:

- er liggen geen bewijzen voor van ontmoetingen/contacten voor het huwelijk en van samenwoning na het huwelijk
- betrokkenen kunnen geen foto's voorleggen van hun huwelijksfeest, noch andere foto's waar ze beiden opstaan
- mevrouw kan zich de getuigen van het huwelijk niet meer herinneren volgens mevrouw werd er geen bruidsschat betaald. Volgens meneer gaf de familie van mevrouw een koe aan zijn familie
- meneer verliet Eritrea zonder mevrouw hierover in te lichten
- betrokkenen kunnen weinig over elkaar vertellen
- meneer droeg geen trouwring tijdens zijn verhoor, deze zou hij hebben achtergelaten voor zijn vlucht. Meneer is lang op de vlucht geweest. Via vele omzwervingen bereikte hij op 1 april 2018 zijn eindbestemming: België. Op 20 april 2020 werd hij als vluchteling erkend. In maart 2021 vluchtte [T.B.] naar Soedan en in april 2021 naar Kampala (Oeganda), vanwaar ze een visum gezinshereniging aanvraagde op 19 april 2021. Toevallig heeft ze sindsdien ook een gsm. Betrokkenen hadden heel die tijd, van januari 2015 tot april 2021, geen rechtstreeks contact met elkaar. Van de beweerde onrechtstreekse contacten, via de zus van meneer en de burens van mevrouw, liggen geen bewijzen voor.

Een affectieve relatie en effectieve huwelijksbeleving worden aldus niet bewezen. Uit al deze elementen blijkt dan ook dat het op 5 januari 2014 afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Daarnaast lijken de grondvoorwaarden en vormvereisten voor het huwelijk conform het Eritrese recht niet nageleefd. Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

Deze motivering is onvoldoende, is gebaseerd op duidelijke beoordelingsfouten, maakt een gedeeltelijke en bevooroordeelde lezing van de informatie in het administratieve dossier, en houdt geen rekening met de « culturele bijzonderheden » van Eritrea.

- "er liggen geen bewijzen voor van ontmoetingen/contacten voor het huwelijk en van samenwoning na het huwelijk"

Hoewel deze vastelling correct is moesten er wel verschillende elementen in acht genomen worden, quod non in casu.

Eersten vooral moet herinnerd worden dat de betrokkenen samen in dezelfde dorp opgroeiden en naar dezelfde school gingen. Zie het interviewrapport van de heer [K.]:

[...]

Zie in dezelfde zin het interviewrapport van verzoekster:

[...]

Gezien ze in dezelfde dorp leefden en elkaar elke dag konden zien (ook op school), hadden ze geen contact via (moderne) communicatiemiddelen zoals emails of telefoonberichten.

Ze zouden bovendien de mogelijkheid niet kunnen hebben gehad om virtueel te communiceren: in hun dorp waren de communicatiemiddelen niet ontwikkeld en er was maar 1 telefoon beschikbaar voor de hele dorp. De dorp had ook geen stromend water noch draaiende elektriciteit.

De betrokkenen kunnen dus - logischerwijs - geen bewijzen voorleggen van ontmoetingen en contacten voor hun huwelijk.

Na hun "huwelijksreis" hebben de betrokkenen niet meer samengeleefd. Dat is een kwestie van gewoonten en tradities (Zie het interviewrapport van de heer [K.]):

[...]

- "betrokkenen kunnen geen foto's voorleggen van hun huwelijksfeest, noch andere foto's waar ze beiden opstaan"

Zoals verzoekster tijdens haar interview heeft verteld heeft haar echtgenoot al hun foto's verloren tijdens zijn migratiereis:

[...]

De foto's die ze hadden zijn helaas de enige die ze hadden. Het is niet hetzelfde als in de westerse landen waar foto's eindeloos kunnen worden gereproduceerd. De betrokkenen menen dat de middelen beperkter waren en dat de foto's die genomen werden de enige waren waarover zij beschikten (althans voor zover zij weten).

Laat ons herinneren dat de dorp waar verzoekster en haar echtgenoot opgroeiden een dorp was zonder stromend water, draaiend elektriciteit, en met enkel 1 telefoon.

Daarnaast moet er opgemerkt worden dat verzoeker gedetailleerde verklaringen heeft gemaakt omtrent hun huwelijk(sfeest). Zie het interviewrapport van de heer [K.]:

[...]

De heer [K.] heeft ook over zijn vrouw gesproken, zowel bij de DVZ als bij het CGVS. Verwerende partij had ook zijn verklaringen bij de asielinstanties in acht hebben kunnen nemen, want verzoeker heeft altijd dezelfde coherente en gedetailleerde informatie over zijn vrouw verschaft.

Bovendien moet er worden benadrukt dat de heer [K.] het onderwerp was van een "gedwongen migratie" en dat zijn vrouw ook een vluchteling in Oeganda is geworden, die van verwerende partij flexibiliteit vereist bij de analyse van het bewijsmateriaal (zie ook infra).

Ten einde voegt verzoekende partij bewijzen toe van een recente reis dat de heer [K.] heeft gedaan naar Oeganda om zijn echtgenote te zien. Hij heeft in België geld gespaard om naar Oeganda te reizen en daar enkele dagen door te brengen met verzoekster (stukken 6 à 8).

- "mevrouw kan zich de getuigen van het huwelijk niet meer herinneren"

Verzoekster heeft inderdaad de getuigen van het huwelijk niet kunnen herinneren. De reden daarvoor is dat er veel mensen aanwezig zijn bij de ceremonie. Zoals verzoekende partij tijdens haar interview verklaarde, waren er meer dan 200 personen aanwezig :

[...]

De betrokkenen leggen verder uit dat in deze menigte slechts enkele mensen om hen heen een document ondertekenen als getuigen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker zich niet herinnert wie de getuigen waren.

- "volgens mevrouw werd er geen bruidsschat betaald. Volgens meneer gaf de familie van mevrouw een koe aan zijn familie"

Het feit dat verzoekster zich niet herinnert dat haar familie een koe gaf aan de familie van haar echtgenoot kan gebeuren (het was jaren geleden) en is niet voldoende om de affectieve relatie tussen de betrokkenen in twijfel te trekken.

Verzoeker, die na zijn echtgenote werd geïnterviewd, werd met deze minimale "tegenstrijdigheid" niet geconfronteerd.

- "meneer verliet Eritrea zonder mevrouw hierover in te lichten"

De heer [K.] heeft niets aan niemand verteld om het risico te vermijden dat de familieleden het nieuws verspreiden (gezien de emotie) of met hem wil vertrekken. Hij wou dit vermijden want zo'n migratiereis is heel gevaarlijk en er kunnen ook heel veel gevolgen zijn in Eritrea en tijdens de reis (arrestatie, opsluiting, seksuele aanranding voor vrouwen,...).

De heer [K.] heeft dit uitgelegd tijdens zijn gehoor bij de politie :

[...]

De reisroute van de heer [K.] was inderdaad heel lang en heel gevaarlijk (zie DVZ dossier in het administratief dossier):

[...]

- "betrokkenen kunnen weinig over elkaar vertellen"

Deze opmerking is vals en ongegrond. Waarop baseert verwerende partij dergelijke vaststellingen?

A contrario, de betrokkenen hebben op alle vragen die hun werden gesteld een gedetailleerde antwoord kunnen geven. In het interview van verzoekster bijvoorbeeld antwoordt ze op alle vragen die haar gesteld werden onder de rubriek "Questions about the spouse in BE", zonder probleem en zonder enig fout te maken.

Had verwerende partij meerdere informatie willen verkrijgen over de betrokkenen dan had ze meer vragen moeten stellen, of aan de betrokkenen laten weten dat hun antwoorden niet volledig of voldoende waren.

• "meneer droeg geen trouwring tijdens zijn verhoor, deze zou hij hebben achtergelaten voor zijn vlucht. Meneer is lang op de vlucht geweest. Via vele omzwervingen bereikte hij op 1 april 2018 zijn eindbestemming: België. Op 20 april 2020 werd hij als vluchteling erkend. In maart 2021 vluchtte [T.B.] naar Soedan en in april 2021 naar Kampala (Oeganda), vanwaar ze een visum gezinshereniging aanvraagde op 19 april 2021. Toevallig heeft ze sindsdien ook een gsm. Betrokkenen hadden heel die tijd, van januari 2015 tot april 2021, geen rechtstreeks contact met elkaar. Van de beweerde onrechtstreekse contacten, via de zus van meneer en de burens van mevrouw, liggen geen bewijzen voor."

De analyse van verwerende partij is opnieuw ongenueanceerd.

Waarom moet de heer [K.] een ring dragen om een affectieve relatie met zijn vrouw te bewijzen?

Bovendien heeft hij, zoals hij tijdens zijn politieverhoor aangaf, de ring uit voorzorg achtergelaten:

[...]

Tijdens de periode van de migratiereis van de heer [K.] werden de contacten tussen de echtgenoten noodzaakelijkerwijs gecompliceerd.

Dit kan hen niet worden aangerekend. Er zij aan herinnerd dat de heer [K.] het onderwerp was van een "gedwongen migratie" en dat zijn vrouw ook een vluchteling in Oeganda is geworden.

Eenzijds was de heer [K.] op zijn reisroute, zonder telefoon (zie interviewsrapport van verzoekster) :

[...]

En hij heeft een telefoon voor de eerste keer in Italië gehad, in 2018 (zie interviewsrapport van de heer [K.]):

[...]

Anderzijds hield verzoekster zich eerst schuil voor de Eritrese autoriteiten en dan vluchtte ze uit haar land (zie haar interview).

In een dergelijk context kan men wel begrijpen dat de contacten opgezwollen waren voor een periode van tijd.

Daarnaast heeft de heer [K.] heel goed uitgelegd hoe de koppel gedurende die jaren samen hebben kunnen blijven communiceren, ook al het niet altijd rechtstreeks was:

[...]

De inspanningen die zij hebben gevoerd al die jaren om het contact en hun relatie in stand te houden, getuigen van de genegenheid en de liefde die zij voor elkaar hebben. Hun verklaringen zijn consistent.

Zoals benadrukt in de email dd. 12 juli 2021 (doorgestuurd door verzoekende partij haar raadsman), de bewijslast moet met de nodige soepelheid worden geïnterpreteerd, gelet op de uiterst moeilijke situatie waarin de betrokkenen zich bevonden (zie met name overweging 8 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging).

Ten slotte wenst verzoekende partij terug te komen op een belangrijk punt, namelijk de jonge leeftijd waarop het echtpaar, en in het bijzonder verzoekster, is gehuwd. Zij waren niet op de hoogte van de Eritrese wet die een bepaalde leeftijdsgrens oplegt voor het huwelijk. Huwelijken voor de leeftijd van 18 jaar, vooral in hun dorp, waren heel gewoon. Bovendien konden meisjes door vroege huwelijken vaak de militaire dienst ontlopen.

Op grond van het voorgaande en gelet op de elementen in het dossier van de betrokkenen, moet worden geconcludeerd dat verwerende partij niet zorgvuldig is geweest, haar beslissing ontoereikend heeft gemotiveerd en de aangehaalde bepalingen heeft geschonden.

[...] Vijfde onderdeel

Verwerende partij heeft haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten, daar ze haar beslissing heeft genomen zonder de aanvraag van verzoekende partij als "humanitaire aanvraag" te analyseren (artikel 9 VW), en zonder enig motivering hieromtrent te maken hoewel verzoekende partij ervoor had gevraagd.

In een mailbericht dd. 12.07.2021 verstuurd door verzoekster haar raadsman naar verwerende partij, werd er verklaard (stuk 4) :

« (...) Dans tous les cas, à titre subsidiaire, si vous deviez considérer que les conditions pour l'ouverture d'un droit au visa long séjour en qualité de membre de la famille ne sont pas remplies, nous vous remercions d'analyser la présente demande à l'aune de votre compétence discrétionnaire et du droit fondamental à la vie familiale des deux intéressés. (...) »

De nadruk werd er nog op gelegd in een mailbericht dd. 01.09.2021 (stuk 4) :

« (...) Nous souhaitons insister sur le fait, qu'à titre subsidiaire, nous demandons à vos services d'analyser la présente demande de visa du point de vue "humanitaire" (art. 9 loi des étrangers), s'ils devaient considérer que les conditions pour le regroupement familial ne sont pas remplies. »

Verwerende partij heeft beschouwd dat de voorwaarden van een gezinshereniging op basis van artikels 10 - 12bis VW niet vervuld waren, maar heeft de aanvraag van verzoekende partij helemaal niet geanalyseerd ten aanzien van artikel 9 VW ("humanitaire redenen").

*Hierdoor heeft verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten niet nageleefd.
De bestreden beslissing is illegaal en moet vernietigd worden.*

[...] Zesde onderdeel

Verwerende partij heeft zich schuldig gemaakt aan een ongerechtvaardigde en onevenredige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en haar echtgenoot, en ze heeft haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden, alsook artikel 9 VW.

Zij heeft geen rekening gehouden met de vluchtelingenstatus van verzoeker, zijn gedwongen migratie, de vluchtelingenstatus van verzoekers echtgenote in Oeganda, en de situatie van exiel van beiden, noch met het feit dat deze situatie vereist soepelheid bij de analyse van documenten.

Verzoekende partij had naar deze principes verwezen in het kader van haar visumaanvraag (stuk 4):

«Je vous remercie de garder à l'esprit les facilités qui doivent être octroyées à une personne telle notre cliente pour un tel type de demande, et d'interpéter la charge de la preuve avec la souplesse qui s'impose, au vu de la situation extrêmement difficile dans laquelle se trouve la requérante (voy. notamment le considérant 8 de la Directive européenne 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial. »

Verzoekende partij had ook, in het kader van haar aanvraag, gevraagd dat een analyse op basis van artikel 9 VW wordt gevoerd als de voorwaarden voor een gezinshereniging niet vervuld zijn (stuk 4). Verwerende partij heeft er geen rekening mee gehouden en heeft haar beslissing helemaal niet gemotiveerd op dit punt. In plaats daarvan heeft verwerende partij de visum Daanvraag strikt geweigerd, op basis van onvoldoende redenen (zie supra)."

2.6. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

2.7. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout doelt zij op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.8. Verzoekster vroeg een visum lang verblijf om te worden herenigd met haar echtgenoot die erkend vluchteling is in België. Zij legde hiervoor een Eritrese akte van een religieus huwelijk op 5 januari 2014 voor.

De in dit verband relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede, derde en vierde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

[...].

Artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

De relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

[...]

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

[...]"

2.9. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

2.10. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen waarom de visumaanvraag precies werd geweigerd. Het is volgens haar onduidelijk of de aanvraag wordt geweigerd omdat volgens verweerder het huwelijk niet is aangetoond na onderzoek overeenkomstig artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, of omdat het huwelijk het verwerven van een verblijfstitel als enig doel heeft. Zij voert aan dat beide motieven bovendien onverenigbaar zijn met elkaar, omdat ofwel men van mening is dat er sprake is van een huwelijk en dan rijst de vraag naar de erkenning ervan, ofwel men van mening is dat er geen huwelijk is. Om deze reden is er volgens verzoekster ook geen sprake van een passende motivering in rechte, nu het onduidelijk is of toepassing wordt gemaakt van artikel 11, § 1, eerste lid, 1° dan wel 4° van de Vreemdelingenwet.

Op lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder vaststelt dat verzoekster zich in het kader van haar visumaanvraag beroept op een huwelijk dat zij op 5 januari 2014 in Eritrea afsloot met de referentiepersoon die erkend vluchteling is in België en waarvoor zij een niet-gelegaliseerde huwelijksakte voorlegde. Verweerder stelt dat, nu de authenticiteit van dit stuk niet is gegarandeerd, een bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Uit de verdere motivering blijkt vervolgens op voldoende duidelijke wijze dat verweerder, na dit bijkomend onderzoek, het bestaan van het huwelijk als dusdanig niet betwist, maar hij weigert het buitenlandse huwelijk te erkennen in de Belgische rechtsorde en dit op grond van twee motieven. Een eerste motief luidt dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk conform het Eritrese recht niet werden nageleefd. In dit verband wordt verwezen naar artikel 46 van het WIPR en artikel 46(2) van het Eritrese Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt dat beide partners tenminste 18 jaar moeten zijn alvorens in het huwelijk te kunnen treden. Verweerder wijst erop dat verzoekster slechts 16 jaar oud was op het ogenblik van het huwelijk. Hij hield

er verder rekening mee dat meisjes in Eritrea dispensatie kan worden verleend om op 16-jarige leeftijd te huwen indien zij zwanger zijn of al eerder een kind hebben gekregen, maar op basis van verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij kinderen heeft. Een tweede motief luidt dat het op 5 januari 2014 in Eritrea afgesloten huwelijk in strijd is met de Belgische nationale en internationale openbare orde, omdat het kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. In dit verband verwijst verweerder naar artikel 146bis van het Belgisch Burgerlijk Wetboek en artikel 21 van het WIPR en geeft hij nog aan dat, zelfs indien het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid “*op grond van de Belgische internationale-privaatrechtelijke openbare orde*”, kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer het er enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten, dit omdat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel is van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dit instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde. Concreet steunt verweerder zich in dit verband op het verhoor door de politie, het interview afgenomen door de diensten van de ambassade en de informatie waarover hij beschikt. Hij duidt welke concrete elementen volgens hem wijzen op een schijnhuwelijk. De voormelde motieven zijn niet tegenstrijdig of onverenigbaar met elkaar en geven op voldoende duidelijke wijze aan dat volgens verweerder artikel 11, § 1, eerste lid, 1° én 4° van de Vreemdelingenwet toepassing vindt.

De Raad is van oordeel dat de voorziene motieven verzoekster op voldoende wijze in staat stellen om kennis te nemen van de motieven in rechte en in feite die hebben geleid tot de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, zodat zij op nuttige wijze in rechte kan optreden tegen deze beslissing. Verzoekster geeft zelf ook reeds aan dat zij de relevante bepalingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet kent. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat in de bestreden beslissing ten onrechte toepassing wordt gemaakt van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Zij stelt dat dit artikel enkel geldt als één van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, wat in de voorliggende zaak niet het geval is.

De Raad herhaalt dat de beslissing om het in Eritrea afgesloten huwelijk niet te erkennen steunt op twee motieven. Verzoekster betwist het motief niet dat er grond is tot weigering van erkenning van haar huwelijk op grond van artikel 46 van het WIPR en artikel 46(2) van het Eritrese Burgerlijk Wetboek en omdat niet is voldaan aan een van de grondvoorwaarden voor het huwelijk conform het Eritrese recht, nu verzoekster nog maar 16 jaar oud was op het ogenblik van het huwelijk. Verzoeksters kritiek richt zich op het tweede en bijkomende motief om de erkenning van het huwelijk te weigeren, met name dat er sprake is van een schijnhuwelijk, terwijl de weigering van erkenning van het huwelijk ook reeds voldoende haar grondslag vindt in dit eerste, niet-betwiste motief.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat verzoekster niets inbrengt tegen de bestreden beslissing waar verweerder hierin, met verwijzing naar artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het BW, aangeeft dat zelfs indien het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, elke Belgische overheid “*op grond van de Belgische internationale-privaatrechtelijke openbare orde*” kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer het er enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten, dit nu het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel is van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dit instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde.

Verzoekster verwijst in dit verband zelf ook naar artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat verweerder toelaat een visumaanvraag lang verblijf te weigeren indien vast komt te staan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven, zoals dit werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat volgt dat, zelfs al zou verzoeksters betoog inzake artikel 146bis van het BW moeten worden bijgetreden, niet blijkt dat dit afbreuk kan doen aan de hiervoor aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die reeds kunnen volstaan als redengeving van deze beslissing. Een voldoende belang bij verzoeksters betoog in het tweede onderdeel van het middel is dan ook niet voorhanden, zodat het niet noodzakelijk is hier verder op in te gaan.

Het tweede onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing laattijdig is genomen en ter kennis is gebracht. Zij wijst erop dat haar, inzake haar aanvraag van 19 april 2021, nooit een beslissing ter kennis werd gebracht om de voorziene beslissingstermijn van negen maanden te verlengen en dat zij pas op 9 augustus 2022 een beslissing mocht ontvangen. Op basis van artikel 12bis, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet betoogt zij dat haar de toelating tot verblijf had moeten worden verstrekt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 19 april 2021 bij de Belgische ambassade in Kampala, Oeganda een aanvraag indiende voor de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging. Nog blijkt dat zowel op 10 november 2021 als op 23 maart 2022 er een beslissing werd genomen tot uitstel van de beslissingstermijn met telkens drie maanden, omwille van het lopende onderzoek van het parket. De laatste verlenging gold tot 18 juli 2022 en de bestreden beslissing dateert van 9 juni 2022. Strikt genomen blijkt de bestreden beslissing dus binnen de wettelijk voorziene termijn te zijn genomen, maar er moet wel worden vastgesteld dat op basis van de stukken die bij de Raad voorliggen niet blijkt dat de verlengingsbeslissingen verzoekster ook effectief zijn ter kennis gebracht alsook dat niet blijkt dat de bestreden beslissing verzoekster ook binnen de door de wet voorziene termijn werd ter kennis gebracht.

In zoverre verzoekster vervolgens evenwel van mening is dat haar bijgevolg op basis van artikel 12bis, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet de toelating tot verblijf had moeten worden verstrekt, dient de Raad te wijzen op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 20 november 2019 in de zaak C-706/18 (X tegen Belgische Staat), waarin de volgende prejudiciële vraag voorlag:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

Het Hof van Justitie beantwoordde deze vraag in zijn arrest als volgt:

“23 In dat verband volgt uit artikel 5, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat de beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van dat verzoek bij de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat, moet worden genomen.

24 Overeenkomstig artikel 5, lid 4, derde alinea, tweede volzin, van richtlijn 2003/86, moeten gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van die termijn bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

25 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling voorziet in een systeem van impliciete aanvaarding, volgens hetwelk het uitblijven van een beslissing op het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van dat verzoek zonder uitzondering de automatische afgifte van een verblijfstitel aan de indiener van het verzoek meebrengt.

26 Het Unierecht verzet zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die regelingen mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 46).

27 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat richtlijn 2003/86 weliswaar het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 45), doch krachtens artikel 1 van die richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 6 ervan, die richtlijn voorts tot doel heeft op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

28 Het begrip „gezinshereniging” wordt in artikel 2, onder d), van richtlijn 2003/86 omschreven als de toegang tot en het verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

29 Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn toestemming tot toegang en verblijf met het oog op de gezinshereniging aan bepaalde gezinsleden van de

gezinshereniger, onder wie met name diens echtgenoot. Het Hof heeft geoordeeld dat deze bepaling de lidstaten precieze positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien zij de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 60).

30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.

38 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

Gelet op deze vaststelling en de primauteit van de Europese regelgeving dient de Raad de desbetreffende nationale regeling, in casu artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, buiten beschouwing te laten in zoverre deze de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een toelating tot verblijf omdat de beslissingstermijn niet werd geëerbiedigd ondanks het feit dat de derdelander niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging, en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom hij van mening is dat verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging. Gelet op voorgaande vaststelling, kan verzoekster dan ook niet voorhouden dat haar de toelating tot verblijf diende te worden verstrekt.

Het derde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat de voorziene motivering onvoldoende is, dat deze is gebaseerd op duidelijke beoordelingsfouten, dat deze een gedeeltelijke en bevooroordeelde lezing maakt van de informatie zoals vervat in het administratief dossier en dat hierbij geen rekening wordt gehouden met de “culturele bijzonderheden” in Eritrea. Zij gaat vervolgens in op de feitelijke vaststellingen die verweerder ertoe hebben gebracht om het in het buitenland afgesloten huwelijk niet te erkennen.

Uit verzoeksters uiteenzetting van dit onderdeel van het middel blijkt dat zij kennis heeft van de motieven die hebben geleid tot het nemen van de bestreden beslissing, zodat dient te worden vastgesteld dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De Raad herhaalt verder dat de beslissing om het in Eritrea afgesloten huwelijk niet te erkennen steunt op twee motieven en dat kan worden aangenomen dat elk van beide motieven op zichzelf genomen reeds kon volstaan om over te gaan tot weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk.

Zoals reeds werd aangegeven, steunt een eerste motief voor de weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk op artikel 46 van het WIPR en artikel 46(2) van het Eritrese Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt dat beide partners tenminste 18 jaar moeten zijn alvorens in het huwelijk te kunnen treden. In dit verband wordt vastgesteld dat verzoekster nog maar 16 jaar was ten tijde van het huwelijk. Verweerder houdt er rekening mee dat meisjes in Eritrea dispensatie kan worden verleend om op 16-jarige leeftijd te huwen indien zij zwanger zijn of al eerder een kind hebben gekregen, maar stelt vast dat op basis van verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij kinderen heeft. Wat dit motief betreft, beperkt verzoekster er zich toe stellen dat zij en de referentiepersoon niet op de hoogte waren van de Eritrese wet en de hierin vervatte huwelijks grens en dat het in hun dorp heel gewoon was dat huwelijken voor de leeftijd van 18 jaar werden afgesloten. Zij stelt dat meisjes door vroege huwelijken vaak de militaire dienst konden ontlopen. Op basis van dit betoog kan evenwel niet worden vastgesteld dat verweerder bij zijn beslissing tot weigering van het gevraagde visum lang verblijf, en waar hij zich hiervoor steunde op de vaststelling dat het buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend omdat het niet geldig is naar Eritrees recht, is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Voor het overige gaat verzoekster in het vierde onderdeel van haar middel in op de verschillende gedane feitelijke vaststellingen die verweerder ertoe hebben gebracht te oordelen dat er sprake is van een schijnhuwelijk, waardoor dit in strijd is met de Belgische nationale en internationale openbare orde.

In dit verband dient andermaal te worden vastgesteld dat verzoekster haar kritiek richt op een tweede en bijkomend motief om te weigeren het huwelijk te erkennen, zodat niet blijkt dat zij een voldoende belang heeft bij haar kritiek.

Bovendien moet ook worden vastgesteld dat het betoog van verzoekster neerkomt op een feitelijke betwisting van de argumenten die verweerder heeft aangewend om te concluderen dat haar huwelijk een schijnhuwelijk is. Verzoekster legt zich immers niet neer bij de analyse en conclusie van de persoonlijke onderhouds, die met haar en de referentiepersoon hebben plaatsgevonden. De Raad kan hierbij enkel duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer verweerder immers beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en verzoekster de argumentatie die hij hiertoe aanvoert betwist, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad uitnodigt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van een burgerlijk recht, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). De wetgever heeft, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk gesteld dat de familierechtbank bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Er blijkt ook niet dat het gebrek aan legalisatie van een buitenlandse huwelijksakte er noodzakelijkerwijze aan in de weg staat dat de burgerlijke rechter overgaat tot een controle van artikel 21 van het WIPR en, na vaststelling dat er geen probleem was op het vlak van openbare orde (geen schijn-huwelijk), overgaat tot erkenning van de akte (zie Famrb. Luik (Fr), 10 juli 2019, *Tijdschrift voor Internationaal Privaatrecht* 2020/4, 29 e.v., in dezelfde zin Famrb. Luik (Fr) 17 mei 2019, *TIPR* 2019/3, 165 e.v.; Famrb. Luik 22 juni 2018, *TIPR* 2018/4, 56 e.v.).

Het vierde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een vijfde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat haar visumaanvraag onterecht niet werd geanalyseerd in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, ondanks een uitdrukkelijke vraag in deze zin. Zij wijst op mails van haar advocaat van 12 juli 2021 en van 1 september 2021, waarin werd gevraagd om in subsidiaire orde de aanvraag te beoordelen in het licht van de discretionaire bevoegdheid van verweerder binnen artikel 9 van de Vreemdelingenwet en om op humanitaire gronden en omwille van het grondrecht op een gezins- of familieleven alsnog een verblijfsmachtiging toe te staan.

In de voorliggende situatie waarin verweerder heeft geoordeeld dat verzoekster zich beroept op een buitenlands huwelijk dat niet voldoet aan de grondvoorwaarden naar Eritrees recht en dat volgens hem een schijnhuwelijk is, valt evenwel niet in te zien waarom een verdere motivering of beoordeling in licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zich nog opdrong. De voorziene motivering impliceert reeds voldoende dat er volgens verweerder, vanuit het oogpunt van het recht op gezinsleven, geen behartenswaardige situatie speelt die maakt dat het uitzonderlijk aanwenden van de discretionaire bevoegdheid onder artikel 9 van de Vreemdelingenwet aan de orde kan zijn. Verzoekster bracht in haar mails, los van het ingeroepen gezinsleven, verder ook geen concrete argumenten naar voor dat er andere humanitaire omstandigheden spelen die noopten tot een verblijfsmachtiging in België.

Het vijfde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In een zesde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde en onevenredige inmenging vormt in haar gezinsleven. Er is volgens haar onterecht geen rekening gehouden met de vluchtelingenstatus van de referentiepersoon, zijn gedwongen migratie en haar vluchtelingenstatus in Oeganda. Zij benadrukt dat deze situatie vereist dat de nodige soepelheid aan de dag wordt gelegd bij de analyse van documenten, zoals zij ook reeds aanvoerde in het kader van haar aanvraag.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Enkel indien dit is aangetoond, oefent de Raad een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*'lawful and genuine marriage'*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de referentiepersoon niet heeft aangenomen en het huwelijk niet erkent omdat hij de motieven van het openbaar ministerie bijtreedt, namelijk dat het buitenlandse huwelijk niet voldoet aan de grondvoorwaarden naar Eritrees recht én het in casu om een schijnhuwelijk gaat. De Raad heeft hierboven reeds uiteengezet dat de feitelijke beoordeling of verweerder rechtmatig of onrechtmatig het huwelijk als een schijnhuwelijk – en dus niet als een beschermenswaardig gezinsleven – beschouwt, in casu behoort tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechter. De Raad kan niet vaststellen dat verweerder ten onrechte niet is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont verder ook niet aan dat de visumaanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht. Verweerder heeft wel degelijk rekening gehouden met de vluchtelingenstatus van de referentiepersoon en met het gegeven dat ook verzoekster intussen vanuit Eritrea naar Oeganda is gevlucht. Hij heeft de nodige soepelheid aan de dag gelegd waar verzoekster niet in de mogelijkheid was om de vereiste officiële documenten, meer bepaald een gelegaliseerde huwelijksakte, voor te leggen en is overgegaan tot een gehoor van verzoekster alsook het opvragen van een advies van het parket in het kader waarvan ook de referentiepersoon werd gehoord en de mogelijkheid werd geboden allerhande stukken voor te leggen met betrekking tot de ingeroepen gezinsrelatie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden aangenomen.

In het verlengde hiervan, en van de bespreking van het vijfde onderdeel van het middel, blijkt evenmin een miskennen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of enig motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek.

Het zesde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.16. Samenvattend moet worden besloten dat verzoekster met haar uiteenzetting geen schending aantoonde van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Ook toont zij geen schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest, van de artikelen 9, 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet. Er blijkt daarnaast niet dat de aangevoerde schending van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster in de hoofding van haar middel nog de schending aanvoert van de artikelen 24 en 52 van het EU-Handvest stelt de Raad vast dat zij nergens in haar middel duidelijke argumenten aanbrengt om een dergelijke schending aan te tonen, zodat deze onderdelen van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk zijn.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS